

Ur dikten
Sandels

Sandels han satt i Pardala by,
Åt frukost i allsköns ro.
I dag, ett slaget, blir striden ny,
Det skall gälla vid Virta bro. –
Herr pastor, jag låtit kalla er hit. –
Var god, foreller en bit!

[...]

Tutschkoff har sänt mig ett vänligt bud,
Att vår vapenvila är slut.
Låt maten smaka er! Sås, min Gud!
Då vi ätit, rida vi ut.
Vi måste nöjas med vad vi få,
Kanske ni befäller margå?

Det kom ett bud, ett ilbud kom:
Den är bruten, vår konvention;
Brusin har vänt med vår förpost om,
Man hinner ej riva bron.
Vårt ur var tolv, och vi följde det,
Men den ryska klockan är ett.

Sandels han satt och smorde sitt krås,
Åt friskt, som om intet hänt.
Försök herr pastor! En dåb på gås?
Den äter man excellent.
Det är Dolgoruki, som brådskar igen;
Ett glas till hans ära, min vän!

Men budet talte: Herr general,
Får jag bringa tillbaka ett svar?
Jo, säg Fahlander, att bron är smal
Och att batterier han har.
Han må hålla ut där en timme, en halv. -
Herr pastor, kotlett av kalv?

Ilbudet for, en sekund förlopp,
Och en ryttare syntes igen:
Som en blixtnan han sprängde till trappan opp,
I ett språng var han nere på den;
Hans yttre röjde en ung löjtnant,
Det var Sandels' adjutant.

Han skyndade in i salen, han stod
För sin chef med lågande blick.
Herr general, det har flutit strömmar av blod,
blod kostar vart ögonblick.
Vår här har mod, men den hade det mer
På en halv mil närmare er.

Sandels han såg på den komne förstrött:
Bevars, ni är varm som en ugn.
Ni har säkert ridit er hungrig och trött,

Kom, vila en stund, var lugn!
Man måste tänka på hunger och törst,
Se här, genever till först?

Löjtnanten dröjde. Vår kamp blir hård,
Man forcerar med framgång bron,
Vår förtrupp sviktar i Kauppila gård,
Där den trycks av en hel bataljon,
Armén är bestört, allt går på sin hals;
Vad order ges, vad befalls?

Jo, att ni sätter er vackert ned
Och får er kuvert i skick;
Och sen ni fått den, så ät i fred,
Och sen ni ätit, så drick,
Och sen ni druckit, så ät än mer,
Där har ni order, jag ber.

Harm brann i den unge krigarens själ,
Av dess flammor hans öga sken.
General, jag är skyldig er sanning, nåväl,
Ni föraktas av hela armén.
Hos varenda soldat den tanke jag fann,
Att ni är vår fegaste man.

Sandels han fällde sin gaffel, han teg,
Brast äntligen i gapskratt ut.
Hur var det, herre, är Sandels feg,
Säger man så? Åh hut!
Min häst, låt sadla min ädla Bijou!
Herr pastor, ni följer ej nu.

Det var storm, det var brak, det var strid på den strand,
Där den Sandelska hären var ställd.
I ett rökmoln svepte sig vatten och land,
Och ur molnet blixtrade eld,
Som av åskor dånade rymdens valv,
Och den blodiga marken skalv.

[...]

Och han sågs på sin springare långtifrån,
Och som tusendes gällde hans fall,
Och fördubblat hördes kanonernas dån
Från fientliga strandens vall,
Och det ljud kring hans hjässa av kulor ett vin,
Men han ändrade icke en min.

[...]

Han rörde sig ej, stolt dröjde han kvar,
Som han sutit, satt han ännu,
Och hans öga var lugnt, och hans panna var klar,
Och han sken på sin ädla Bijou,
Och han mätte den här, som i segrande lopp
Mot hans eldar rusade opp.

Och han såg den komma, den kom helt när,
Men på faran ej akt han gav,
Och han söktes av dödar från tusen gevär,
Men han tycktes ej veta därav;
Han såg på sitt ur, han bidde sin tid,
Han satt som i djupaste frid.

Men den kom, den minut, som han väntat, och nu
Till sin överste sprängde han ned:
Är det färdigt, ert folk, är det likt sig ännu,
Skall det veta att bryta ett led?
Jag har låtit de stormande yvas; välan
Vräk undan dem nu som en man!

Det var sagt, det var nog, det behövdes ej mer,
Det blev fröjd, det blev jublande rop.
Sex hundra krigare stormade ner
Mot den trotsande fiendes hop,
Och den vräktes tillbaka, pluton för pluton,
Tills den föll nedtrampad vid bron.

[...]

Då spordes ej mer ett smygande knot,
En viskning, bitter och dov,
Nej, ett jubel stormade honom emot,
Och i jublet hördes hans lov,
Och det roptes av röster till tusental:
Hurra för vår tappra genral!